

In kovač je odšel proti vasi, Tonček in Matevžek pa z dreves. Hitro vsak po svojo kravico, pa proti domu!

Dobro sta poganjala in oba molčala. Zdelo se jima je, da je to tista tišina, ki nastopi pred viharjem
— — — —.

* * *

»No, dobro si jo napasel«, pohvalijo Rakarjev oče Tončka, a takoj spet pristavijo: »Samo, če si jo pasel po travi — — —«

»Po travi v logu sem jo pasel«, odgovori Tonček.

»Mislim, če bo le obstalo! Kaj pa ti je kovač Tine hotel, ko si lazil po drevju?«

»Po gnezdih sem iskal čmrljev«, reče Tonček zamolklo.

»Čmrljev ti ni treba iskati. To glej in pazi, da ne bodo zajci pojedli vse detelje! Slišal?« — — —

Tonček je molčal, dasiravno so ga oče precej tesno potipali za ušesa, ki jih do tedaj ni znal rabiti
— — — —.

Drugi dan sta gnala Tonček in Matevž zopet kravici na pašo. A oba sta stopala za njima. Spotoma sta drug drugemu dopovedovala, kar sta slišala pretekli večer. Tudi Matevžku se je godilo nekako enako kot Tončku.

No, poslej res ni bilo več tožb, da hodijo zajci nad deteljo — — —.

Stepin.

Doma je najbolje.

am na vrtu v travi je ležalo revše in je klicalo na pomoč. Mlad ptiček je bil. Izpreleteti se je hotel shruške najablano, pa je bilo predaleč. Potegnilo ga je k tlom. Padel je v visoko travo, pa pobil se ni. Le dvigniti se ni mogel. Klical je in klical, pa k sreči vendar ni priklical tigraste mačke, ki je imela opravka z družinico in se ni zme-

nila za milo ptičkovo klicanje. In prav je bilo, da se ni zmenila, sicer bi bilo po ptičku. Igrala bi se bila z njim mačja mladina — seveda po mačje — in naпослед bi si ga bili razdelili med seboj. Tako znajo mačke in mačice.

Pa ga ni slišala mačka, pač pa so ga slišali Kotnikovi mali. Trgali so cvetice po vrtu in so zaslišali milo klicanje ptičkovo.

»Pst, ali ni nekaj v travi začivkalo?«

»Bodimo tiho!«

»Spet. Tam-le bo!«

Tiho so stopali in kmalu so ga dobili.

»O ti revček mali!« ga vzame v roke Mimica. »Revež — ves moker je od rose! Zebe ga, da se kar trese!«

Ljubko ga stisne Mimica v gorkih rokah in ga greje s svojo sapo.

»Kar domov ga bomo nesli, da ga ogrejemo, in jesti mu bo tudi treba. Glejte, kako odpira svoj lačni kljunček!«

Mehko so mu postlali doma in mu ponujali tega in onega.

»Kaj neki je takile ptiček?«

»Poizkusimo!«

In poizkušali so. Vse je bilo dobro, vse je šlo v slast: drobtine, zrnje, muha, pajek, črviček, vse, vse.

»Zdaj ima pa že dovolj; glejte, kako okrogel je.«

»Hišice mu bo treba, da nam ne uide in spet ne pade na tla.«

Poiskali so med ropotijo in našli staro kletko. Mala je bila, no, pa za malega ptička je bila dobra; le popraviti je bilo treba tuintam in počediti.

Ko je bila ta skrb pri kraju, je prišla že druga.

»Kako se mu neki pravi?«

»Zdaj se še nič ne pozna, kaj bo. Mladi ptički so skoro vsi enaki.«

Kako naj se mu pozna, kakšen bo; saj se še maledemu otroku ne pozna, kakšen bo, ko bo velik. Morda bo krotak kot golob, ali pa bo silovit kot jastreb.

Tudi oče niso mogli vedeti, kaj bo iz ptička.

Polagoma pa se je le jelo kazati, da ne bo kanarček. Vedno močnejše perje mu je rastlo, in to perje je bilo rujavo.

»Ej spaka, vrabec bo«, rekó nekoč oče, ko so ga spet opazovali. »Kar vun ga stresi iz gajbice. Čemu nam bo? Lep ni, peti ne zna, zobal bi pa najrajši venomer.«

Prav vseč otrokom vseeno ni bilo to očetovo povelje. Ptička imeti je le prijetno. Takim malim še mar ni bilo, da ni lep, da je le ptiček, da skače in da rad zoblje — in še kar iz roke. Tudi navadili so se ga, da bi jim bilo dolgčas po njem.

Oče so takoj uganili, da bi jim bilo hudo za njim, zato rekó:

»Le izpustite ga, bomo pa dobili drugega lepšega!«

Očetu ni šlo v glavo, kdo bi redil požrešnega vrabca, ki ni lep in peti ne zna.

Očetova obljuba je pomagala.

»Zdaj ga pa bomo! Pa ne tukaj, morda bi ga maček. Pojdimo k gojzdu, tam bo letal po vejah in tam bo dobil družbo.«

Radovedni so bili, kaj bo, ko se odpro vratica gajbice. Smuk — so mislili — bo naredil, pa bo gori v zraku. Pa ni naredil smuk, in čudili so se otročiči. Pač je ptiček stopil med vratica, ogledoval zdaj sem, zdaj tje, gorindol. Naposled se je ojunačil, razpel perotnice, poizkusil dvakrat, trikrat, če ga bodo nesle peroti. Šlo je, pa ne visoko. Obrnil se je nazaj k Miciki in je zletel nazaj na gajbico.

Dejali so ga nazaj v gajbico in so šli domu.

»Oče, neče!« so klicali otroci. »Izpustili smo ga, pa ni hotel odleteti.«

»Pa naj bo še nekaj časa; ko bo večji, bo že odletel.«

Modro je storil mladi ptiček. Res je, da v gajbici ni bil prost, pa je bil varen pred stoterimi sovražniki; bil je na gorkem, bil na suhem, hrane mu ni bilo treba šele iskati, ž njo so ga preskrbovali Kotnikovi mali.

O, da bi bili vsi otroci tako modri! Da bi bili radi v domači hiši, pri starših, na varnem, z vsem

preskrbljeni! Izgubljeni sin v svetem pismu naj jim bo v svarilen zgled nesrečnega otroka, ki samovoljno zapušča hišo svojih staršev. On je bil nepreviden ptiček, že odrastel, imel je mnogo perja, toda oskubili so ga do golega. Raztrgan se je vrnil k svojemu očetu. Spoznal je — seveda po bridki izkušnji — da je le doma najbolje. Ljubi doma, kdor ga ima.

F. G.

Iz vrb in leskovk.

Oblakov Tonček in Stražarjev Andrejček sta imela zajčke. Pozimi sta jih kupila pri sosedu vsak en par. Od tistega časa jima ni bilo drugega v mislih, kot zajčki in spet zajčki.

Zjutraj sta še pred zajtrkom obiskala vsak svoj par, in zvečer sta po molitvi vselej še pogledala živalci, če že spita.

Podnevu sta pa letala od Oblakovega hleva do Stražarjevega in govorila samo o svojih zajčkih. Včasih sta jih nesla vun, da so se pasli. Onadva sta pa pazila nanje, da niso zašli predaleč in se niso izgubili. Oba para, Tončkov in Andrejčkov, sta bila prav pridna. Če sta jih poklicala: »Zajčki, zajčki!« so priskakali k njima, da sta jih lahko vlovila.

Dečka sta pa znala tudi ravnati z zajčki. Da so bili tako krotki, je vzrok to, ker sta jim dajala vselej kruha ali kaj boljšega, ko so priskakali k njima.

Po cele ure sta sedela Tonček in Andrejček v travi in sta gledala zajčke, kako so se pasli. Potem pa sta jih gnala spet v hlev in jima dala trave v kot. Navadno pa so pobirale živalce po tleh krmo, ki jo je zmetala živina okrog sebe. A to je bilo nevarno. Večkrat sta gledala Tonček in Andrejček, ko so skakali zajčki pod živino. Včasih je malo manjkalo, da ni pohodil vol neprevidnega zajčka, ki mu je skakal prav pod nogami. Dečka sta se tedaj vselej tresla strahu, boječa se za živalco.